బలవంతుడైన నేరస్థుడు!

వసుంధర

రాఘవేంద్ర ఆగి మరోక్కసారి పరీక్షగా చూశాడు.

అది కొత్త పర్సు కాబోలు. తళతళా మెరుస్తోంది.

రాఘవేంద్ర అటూ ఇటూ చూశాడు. ఎక్కడా జనంలేరు. తటపటాయిస్తూనే అతనాపర్సు తీశాడు. ఒకసారి పర్సు విప్పి చూశాడు. అందులో వందరూపాయల నోట్లు దొంతర్లుగా ఉన్నాయి.

రాఘవేంద్రకు కలిగిన సంతోషమింతా అంతా కాదు. విధి కరుణించి తనకీ డబ్బు ప్రసాదించి ఉండాలి. లేకపోతే డబ్బు అవసరం పీకలమీదికి వచ్చినపుడు, తనకు డబ్బు సంపాదించే మార్గం మరొకటి కనిపించక అసహాయుడై తిరుగుతున్నపుడు ఇలా పర్సు దొరకడమేమిటి?

రాఘవేంద్ర పర్సులో డబ్బు లెక్క పెట్టాడు. అందులో వందనోట్లు ఇరవై వున్నాయి. మొత్తం రెండువేల ఆరు వందల పద్నాలుగు రూపాయ లున్నాయి. దెబ్బతో తన దరిద్రం తీరిపోతుంది. తన జీవిత చక్రం అదృ

తంగా తిరుగుతుంది.

రాఘవేంద్రది చాలా మామూలు కథ. ఓ మధ్య తరగతి గుమస్తాకి ఉన్న నలుగురు సంతానంలో అతను ప్రథముడు. ఎలాగో బియ్యే అయిందనిపించాడు. ఉద్యోగం అతని కుటుంబానికి ఎంతో అవసరం.

ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో అతనికో మంచి అవకాశం వచ్చింది. ప్రయివేటు కంపెనీలో నెలకు ఎనిమిదివందల రూపాయల ఉద్యోగం. అది కావడానికి ప్రయివేటు కంపెనీయేగానీ—అందులో ఉద్యోగం లభిస్తే పోతుందన్న బాధ ఉండదు. ఉద్యోగస్థులకు బలమైన ట్రేడ్ యూనియన్ ఉంది. జీతాలు ఖచ్చితంగా ప్రతి నెలా మొదటి తారీఖున వస్తాయి. ఏటా ఒక నెల జీతం బోనసుగా వస్తుంది. ఈ ఉద్యోగం దొరకడం అంత సులభంకాదు. కానీ ఆఫీసులో రాఘవేంద్ర తండ్రి ఎలాగో ఓ మనిషిని పట్టాడు. అంతా బాగానే వుంది. ఉద్యోగానికి రెండువేల రూపాయలు లంచం కావాలి.

రాఘవేంద్ర తండ్రికి పరపతి ఉందిగానీ అది డబ్బును పుట్టించలేదు. తాకట్టు పెట్టడానికీ, అమ్మడానికీ ఆయనకు స్థిరచరాస్తులు లేవు. అప్పుచేద్దామన్నా అప్పటికే పదివేలదాకా ఉంది. ఆ పదివేల రూపాయలూ ఆయన ఏడెనిమండుగురి దగ్గర్నుంచి చేబదులుగా తీసుకున్న చిల్లర మొత్తాల ఘనపరిమాణం. వాళ్ళు తప్ప ఆయన కింకెవ్వరూ సాయపడరు. వాళ్ళకింక ఆయనకు సాయపడే శక్తిలేదు.

ప్రస్తుతానికి డబ్బులేదనీ—ఉద్యోగంలో చేరగానే వాయిదాల పద్ధతిమీద తీర్చుకుంటాననీ రాఘవేంద్ర తండ్రి ఆ మనిషిని కోరాడు.

"ఏదో మంచివాడివని నీకు ఇంత చవగ్గా ఒప్పు

కున్నానుగానీ—ఇంత మంచి ఉద్యోగానికి పదివేలన్నా జనం ఎగరేసుకుంటూ వస్తారు. నాకు అర్జంటుగా డబ్బు అవసరమై నిన్ను ఛార్జి చేస్తున్నానుగానీ లేకపోతే నీకు ఉత్తకే ఉద్యోగ మిప్పించి ఉండేవాడిని. ఇంక రెండే రెండ్రోజులు గడువు. డబ్బు సమకూర్చలేకపోతే ఉద్యోగం ఆశ వదులుకోవచ్చు. అయినా నాదో సలహా. ఉద్యోగానికి రెండువేలైనా లంచం సమకూర్చలేనివాళ్ళు ఆ ప్రయత్నాలు చేయకూడదు. మరో దారి వెతుక్కుంటే మంచిది—బ్రతకడానికి!"—అంటూ ఆ మనిషి రాఘవేంద్ర తండ్రికి ఖచ్చితంగా చెప్పేశాడు.

చేసేదిలేక రాఘవేంద్ర తండ్రి ఆ ఆశ వదులుకున్నాడు. రాఘవేంద్రకు కలిగిన నిరుత్సాహమింతా అంతా కాదు. అదృష్టం అంత దగ్గరగా వచ్చి తనను పరిహసించి వెంటనే వెనక్కి వెళ్లిపోతుందని అనుకోలేదు.

అయితే ఇంకా ఒక రోజు గడువుండగానే ఈ డబ్బు దొరికింది. తనకంటే అదృష్టవంతుడు వేరే ఉండడు.

అప్పుడే రాఘవేంద్ర కింకో అనుమానం వచ్చింది. డబ్బు దొరికిందని తను ఎంతగానో ఆనందిస్తున్నాడు. కానీ అది పోగొట్టుకున్న వాడెంత దురదృష్టవంతుడో! అతను తన డబ్బును పోగొట్టుకుని ఎంతగా కుమిలిపోతున్నాడో?

అప్రయత్నంగా రాఘవేంద్ర పర్సు మరోసారి తెరిచి చూశాడు. అందులో పర్సు యజమాని చిరునామా లేకపోతే అతనికి కాస్త మనశ్శాంతి ఉండేది. తను అసహాయుడు కాబట్టి ఆ పర్సును తన దగ్గరే వుంచుకున్నాడు

కానీ ఎడ్రస్ తెలిస్తే అసలు మనిషికి అందజేసి ఉండే వాడినని సంతృప్తిపడొచ్చు. కానీ అతని కా సంతృప్తి మిగలకుండా అందులో పర్సు స్వంతదారు చిరునామా ఉంది. చాలా స్పష్టంగా వుంది. అతను కావాలనుకుంటే ఆ పర్సును స్వంతదారు కందజేయవచ్చు.

రాఘవేంద్ర బాగా ఆలోచించాడు. ఈ పర్సు అత నెలాగూ పోగొట్టుకున్నాడు. ఇది ఏ బురదగుంటలోనే పడివుంటే ఎవరికీ దక్కకుండా పోయుండేది. ఎవరికి దక్కినా అది స్వంతదారు కివ్వాలని అనుకోరు. అందు వల్ల ఆ డబ్బు తను వాడుకోవడమే మంచిది. అయినా తను ఇలాంటి బాధలు పెట్టుకోకూడదు. ఇంత డబ్బు పర్సులో పెట్టుకుని అజాగ్రత్తగా పారేసుకున్నవాడు పేదవాడై ఉండడు. బాగా ఉన్నవాడై వుంటాడు. అలాంటి వాడికీ డబ్బు లెక్కలోని కాదు.

ఈ ఆలోచన రాఘవేంద్ర మనసుకు ఆట్టే తృప్తి నివ్వలేదు. ఆ అడ్రసును పట్టి ఆ మనిషి ఇంటికి వెళ్ళి చూస్తే తప్ప అతని మనసుకు శాంతికలిగేలా లేదు. అందు కని అతను ఆ అడ్రస్ వెతుక్కుంటూ బయల్దేరి ఓ ఇల్లు చేరాడు.

అప్పుడు రాఘవేంద్ర మనసు శాంతించింది. చాలా ఖరీదైన బంగళా అది. ఇంటి చుట్టూ పెద్ద ప్రహరీ గోడ. గోడకో గేటు—ఆ గేటు దగ్గర ఓ వాచ్‌మన్!

రాఘవేంద్ర చూస్తూండగా వాచ్‌మన్ లేచి నిలబడి గేటును బార్లా తెరిచాడు. ఒక అందమైన కారు గేట్లోంచి బయటకు వచ్చి తుర్రుమని మాసుకుపోయింది.

ఆ కారులో ఎవరున్నారో రాఘవేంద్ర చూడలేదు. కానీ ఆ ఇంట్లో మనుషులకు రెండువేల రూపాయ లో

పెద్ద మొత్తంకాదు. ప్రస్తుతానికి డబ్బులో తన అవసరం గడుపుకోవచ్చు.

అయితే అసలు యజమాని ఎవరో తెలిసి కూడా డబ్బు వెనక్కివ్వకపోతే తను దొంగే అవుతాడు. ఉద్యోగంలో చేరాక ఈ డబ్బును వెనక్కి ఇచ్చేయాలి. అప్పుడే తన మనస్సుకు శాంతి లభిస్తుంది.

రాఘవేంద్ర నిట్టూర్చి కదిలాడు.

2

"దేవీ! నేను నీకేవిధంగా సాయపడగలను?" అన్నాడు డిటెక్టివ్ వెంకన్న.

"కాసేపు వెళ్ళి మీ ఆఫీసు గదిలో కూర్చుని...." అంది పద్మావతీదేవి.

"నిన్ను వదిలి క్షణమైనా బ్రతకలేని దురదృష్టవంతుడను. ఇక్కడే వుంటాను. ఆఫీసు గదికి వెళ్ళలేను.... నువ్వు వెళ్ళమన్నా వెళ్ళను...." అన్నాడు వెంకన్న.

"మీరు వెళ్ళకపోతే వంటకాదు. ఆ పైన మీ ఇష్టం—" అంది పద్మావతి.

"నువ్వెదురుగా నిలబడి నాకేసి చూస్తే ఆ చూపులోంచి వంకాయలు పుట్టుకొస్తాయి. మనిద్దరి శరీరాలూ ఇంకా దూరంగానే ఉన్నందుకవి బెంగపడి ముక్కలై పోతాయి. నీ కోపంలోంచి ఉప్పు కారం పుట్టుకురాగా నా విరహం వాటిని వుడకబెడుతుంది. అప్పుడు నేను నిన్ను సమీపించి, దగ్గరగా తీసుకుని ఇలా....ఇలా.... ముద్దు పెట్టుకుంటే...." అన్నాక మాటలు ఆగిపోయాయి. పద్మావతి కోపాన్ని నటించింది కానీ భర్తను విడిపించుకో లేదు.

వెంకన్న ఒక్క క్షణం అనంతరం—"వంకాయ

కూరతో అన్నం తిన్న అనుభూతి కలిగింది...."
అన్నాడు.

పద్మావతి అతనివంక దీనంగా చూసి—"మహాశయా! నాదొక్క కోరిక...." అంది.

"అనుగ్రహించాను—ఏమిటో చెప్పు!" అన్నాడు వెంకన్న.

"మీ దగ్గరుండా వంటచేస్తాను కానీ ఒక్క షరతు. మీరు కవిత్వం మాత్రం చెప్పవద్దు. ఇంత భయంకరమైన కవిత్వం ఏ ఆడదీ భరించలేదు...." అంది పద్మావతి.

"నా కవిత్వం భయంకరమా? ఎంత అవమానం?" అన్నాడు వెంకన్న బాధగా.

"అవును మహాశయా! అధరాల్లో అమృతమని కవులు చక్కగా వర్ణిస్తే వంకాయ కూరతో పోలుస్తున్నారు మీరు. వినడానికి ఎబ్బెట్టుగా వుంది—" అంది పద్మావతి.

"దేవీ! అమృతం రుచి మనకు తెలియనిది. నాకు తెలిసిన రుచుల్లో వంకాయ కూరదే అమోఘమైనది. అమృతమంటే నాకదే గుర్తొస్తుంది. అదీకాక పూర్వ కవుల్నను కరించడం నా కిష్టముండదు. ప్రతి దాంట్లో కొత్తదనం కావాలి. ఉదాహరణకు నీ అందమైన చేయి అరటి మూటలా వుంది. నీ చేతి వేళ్ళు ముల క్కాడల్లా వున్నాయి. కూరేల, పులుసేల—నువ్వుండగా...." అని అతనింకా ఏదో అనబోతుండగా పద్మావతీ దేవి చెవులు మూసుకుని-"నేనే పరమ పతివ్రతనైతే ఈయన వెంటనే అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోవాలి—" అంది.

వెంటనే వంటింట్లో టెలిఫోన్ మ్రోగింది. విసుక్కుంటూ రిసీవర్ ఎత్తాడు వెంకన్న. ఫోన్లో సీతమ్మ కంఠం మ్రోగింది—"ఓ పెద్దమనిషి మీ కోసం ఎదురు

చూస్తున్నాడు. త్వరగా రండి—"

"నా పాతివ్రత్యం బంగారం కాను...." అని భార్యను విసుక్కుని త్వరగా అక్కణ్నించి ఆఫీసు గదికి చేరు కున్నాడు. భార్య పాతివ్రత్య ప్రభావంలో సృష్టించబడ్డ ఆ పెద్దమనిషిని చూడాలని అతనికీ ఆత్రుతగా కూడా వుంది.

అతను ఆఫీసులోకి రాగానే—"ఈయనే డిటెక్టివ్ వెంకన్న!" అంటూ సీతమ్మ పరిచయం చేసింది.

ఆ పెద్దమనిషి చేయి ముందుకు చాచి—"మీ పేరు విన్నాను. చూడ్డం ఇదే ప్రథమం. నా పేరు నరసింహం-" అన్నాడు.

"మీ పేరు నేనూ విన్నాను. చూడ్డం ఇదే ప్రథమం-" అన్నాడు వెంకన్న.

నరసింహం నతుక్కుమని—"నా పేరు విన్నారా? ఎప్పుడు?—ఏ సందర్భంలో?" అన్నాడు ఒక డిటెక్టివ్ తన పేరు గురించి ముందుగానే వినివుండడం అతనికంత ఇష్టంగా వున్నట్లు లేదు.

"నరసింహం పేరు చాలామందికి ఉంటుంది కదండీ. ఆ పేరు విన్నాను. అంతే!" అని నవ్వాడు వెంకన్న.

నరసింహం కూడా మొహమాటానికి నవ్వి—"మీరు చాలా చమత్కారంగా మాట్లాడతారు. మరి మీ పరి శోధన ఎలా వుంటుందో కానీ—" అని—"చాలా ముఖ్య మైన పనిమీద మీ సాయంకోరి వచ్చాను—" అన్నాడు.

"చెప్పండి!" అన్నాడు వెంకన్న. అసిస్టెంట్స్ సీతమ్మ, రాజమ్మ—ఇద్దరూ నోట్సు రాసుకోవడానికి సిద్ధంగా వున్నారు. అందమైన వాళ్ళ ముఖాలవంక ఓ.

పర్యాయం చూసి నిట్టూర్చి చెప్పడం ప్రారంభించాడు నరసింహం:

"మూడు నెలల క్రితం నేను పర్సు పోగొట్టుకున్నాను. అందులో రెండు వేలకు పైగా క్యాషుంది. డబ్బు పోగొట్టుకున్న రెండుమూడ్రోజులకు ఆ విషయం మరిచి పోయాను. అయితే నిన్నటి దినం ఓ తమాషా జరిగింది. నిన్న నాకు రెండువందల రూపాయలు మనియార్డరు వచ్చింది. అందులో పంపిన మనిషి చిరునామా వుంది కానీ అది సరైనదికాదని తెలిసింది. తర్వాత ఓ ఉత్తరం వచ్చింది. అది కూడా తీసుకొచ్చాను. మీరు చూడండి..." అంటూ ఓ వుత్తరం అందించాడు నరసింహం.

వెంకన్న దాన్ని పైకి చదివాడు—"గౌరవనీయులైన నరసింహంగారికి నమస్కారాలు. అనుకోకుండా మీ పర్సు నాకు దొరికింది. అందులోని డబ్బు నన్ను ఉద్యోగిస్తుణ్ని చేసింది. పర్సులో మొత్తం రెండువేల ఆరు వందల పద్నాలుగు రూపాయలున్నాయి. మీ డబ్బును అయాచితంగా తీసుకోవడం నా కిష్టంలేదు. అందుకే ప్రతి నెలా మీకు రెండువందలు చొప్పున పంపి మీ బాకీ తీర్చుకుంటాను. వెంటనే తీసుకువచ్చి మీ డబ్బు వెనక్కు ఇవ్వనందుకు నాకు సిగ్గుగానే వుంది. ఏది ఏమైనా మీకు నా కృతజ్ఞతలు——

ఉత్తరం చివర సంతకం లేదు.

"చాలా తమాషాగా వుంది. ఈ రోజుల్లో ఇలాంటి వాళ్ళుంటారని నేనూహించలేను..." అన్నాడు వెంకన్న.

"నాకు అతని ఆచూకీ కావాలి...." అన్నాడు నరసింహం.

"ఎందుకు?" అన్నాడు వెంకన్న ఆశ్చర్యంగా.

"నమ్మకమైన సెక్రటరీ కోసం ప్రయత్నిస్తున్నాను నేను చాలా కాలంగా. ఇలాంటి కుర్రవాడు దొరికితే అది నా అదృష్టమే అనుకుంటాను. ఇది దేవుడు నా కిచ్చిన అపూర్వావకాశం. మీ రీవుత్తరం ఆధారంతో ఈ కుర్రవాడి ఆచూకీ తీసి నాకు తెలియబరచాలి...." అన్నాడు నరసింహం.

"మనియార్డరు రసీదు కూడా వుంటుందిగదా—" అన్నాడు వెంకన్న సాలోచనగా.

"వుంది కానీ దానిమీద 200 రూపాయలు అన్న అంకె తప్ప మరే వివరాలూ లేవు...." అన్నాడు నరసింహం నిస్పృహగా.

"మనియార్డరు ఏ పోస్టాఫీసునుంచి చేయబడిందో చూడలేదా?" అన్నాడు వెంకన్న.

"అది నాకు స్ఫురించలేదు. కానీ రెమిటర్ అడ్రస్ మాత్రం నోట్ చేసుకున్నాను. అది తప్పు అడ్రస్ అని తెలుస్తూనే వుంది. కావాలంటే అది చెబుతాను...." అంటూ నరసింహం జేబులోంచి ఓ చిన్న కాగితం తీసి వెంకన్నకు అందించాడు.

"మరి ఫీజు...." అన్నాడు వెంకన్న.

"ప్రస్తుతానికి రెండువేలు. కుర్రాడు దొరికితే ఇంకో మూడువేలు...." అన్నాడు నరసింహం.

"రెండువేల ఆరువందల పద్నాలుగు రూపాయలున్న పర్సు పోయింది. అది తీసుకున్న కుర్రాడి ఆచూకీ కోసం అయిదువేలు ఖర్చు. చాలా తమాషాగా వుంది...." అన్నాడు వెంకన్న.

నరసింహం రెండువేలు ఇచ్చి అక్కణ్ణుంచి వెళ్ళి పోయాడు.

3

"ఒకసారి కేసు వివరాలు చెప్పండి!" అన్నాడు వెంకన్న.

ముందుగా సీతమ్మ తను రాసిన నోట్సు చదివింది. తర్వాత రాజమ్మ చదివింది. ఇద్దరి నోట్సూ ఒక్కలాగే వున్నాయి. వెంకన్న తృప్తిగా తలాడించి—"ఇప్పుడు పరిశోధన ఎలా మొదలుపెట్టాలో ఒకరి తర్వాత ఒకరు చెప్పండి!" అన్నాడు.

"అన్ని పోస్టాఫీసుల్లోనూ వాకబుచేస్తే కొంత సమాచారం తెలియొచ్చు—" అంది సీతమ్మ.

"మళ్ళీ నెల అతనింకో మనియార్డరు చేయొచ్చుగదా! ప్రతి పోస్టాఫీసులోనూ నరసింహంగారి పేరున రెండొందలు మనియార్డరు చేయడానికెవరైనా వస్తే మనకు ఫోన్ చేసి తెలియచెప్పమంటే సరిపోతుంది-" అంది రాజమ్మ.

క్లయంట్సు వచ్చినపుడు తయారుచేసిన నోట్సు ఒక్కలాగే ఉండవచ్చునేమోగానీ స్వంత అభిప్రాయాల దగ్గరకు వచ్చేసరికి సీతమ్మ, రాజమ్మ ఎన్నడూ ఏకీభవించరు. అది వెంకన్నకు ఉపయోగకరంగానే వుంటుంది. ఒకే విషయాన్ని రకరకాల కోణాల్లో ఆలోచించడానికతనికి సాధ్యపడుతుంది.

"సీతమ్మ అయిడియా మరీ చప్పగా వుంది కానీ రాజమ్మ అయిడియా కాస్త బాగుంది. ఎటొచ్చీ అతను మళ్ళీ డబ్బు పంపాలి. అందుకు పోస్టాఫీసుకే రావాలి—" అన్నాడు వెంకన్న సాలోచనగా—"నాకైతే ఇంకో దారి కనబడులోంది—"

"ఏమిటది?" అన్నారు సీతమ్మ, రాజమ్మ కుతూహలంగా ఒకేసారి.

"నరసింహం మూడు నెలల క్రితం పరుసు పోగొట్టు కున్నాడు. అంటే ఆ తర్వాతనే ఈ మునిషికుద్యోగం వచ్చి వుండాలి. ఈ ఊళ్ళోని ఆఫీసులన్నీ గాలించాలి. అందులో కొత్తగా రిక్రూటైన వాళ్ళందర్నీ ఓ కంట కనిపెట్టాలి...."

"అంతేకాదు. వుద్యోగాని కతనికి డబ్బు అవసర మైంది. అంటే లంచమిచ్చాడన్నమాట. డబ్బు అతను స్వయంగా ఇచ్చివుంటాడనుకోను. ఎవరో అతనికి సాయ పడి వుంటారు. డబ్బు తీసుకుని వుద్యోగం ఇప్పించగల వాళ్ళు ఊళ్ళో ఎంతమంది లేరు. ఆ విధంగా మనం బయ ల్దేరితే పని సులభం కావచ్చు—" అంది సీతమ్మ.

"శభాష్!" అని మెచ్చుకున్నాడు వెంకన్న. అతను ఏదో గుర్తుచేసుకోవడానికి ఆలోచిస్తున్నాడు.

"కేసుకు తలా తోకా లేదనుకున్నాను. అప్పుడే రెండూ ఏర్పడిపోతున్నాయి...." అంది రాజమ్మ ఆశ్చ ర్యంగా.

4

ఆ మూడు నెలల కాలంలోనూ ఊళ్ళో జరిగిన కొత్త ఎపాయింట్‌మెంట్ల గురించి వెంకన్న వాకబు చేశాడు. గవర్నమెంట్ ఆఫీసుల్లో చాలావరకూ రిక్రూట్‌మెంట్ జరగలేదు. ఒక ఆఫీసులో ఒక క్లర్కు రెండు నెలల క్రితం జేరాడు. అతనికింకా జీతం రానేరావడంలేదు.

బ్యాంకుల్లో అపాయింటైనవారో పదిమందిదాకా వున్నారు. అందులో నలుగురు బాగా వళ్ళువాచినవాళ్ళు. లంచం స్వయంగానే ఇచ్చుకోగలరు. మిగతా ఆరుగురూ మధ్యతరగతివాళ్ళు. అయితే అందులో ఇద్దరు అమ్మా యిలు. కాబట్టి నలుగురే మిగిలారు.

ప్రయివేటు కంపెనీల్లో జేరినవాళ్ళు ఓ పాతికమంది దాకా వున్నారు. అందులోనూ అయిదుగురు ఆడపిల్లలు. మిగతా ఇరవైమందిలో పదిమందికి జీతం నాలుగొందలే! అందులోంచి రెండువందలు తీసి అనవసరంగా కొత్త బాధ్యతను తగిలించుకునే తెలివితక్కువ వాళ్ళుండరు. ఆ విధంగా పదిమంది మిగిలారు. ఈ పదిమందిలోనూ ఏ ఒక్కడైనా అయుండవచ్చు—కలియుగ ధర్మాత్ముడు,

మొత్తం పద్నాలుగురు మనుషులు తేలారు.

డబ్బు తీసుకుని ఉద్యోగాలిప్పించగలవాళ్ళు కొంత మంది వెంకన్నకు ఎరుకే! అయితే అతనే వెడితే వాళ్ళేమీ చెప్పకపోవచ్చు. వాళ్ళ గురించి తెలుసుకునేందుకు వెంకన్న ఓ వుపాయం పన్నాడు. ఓ నిరుద్యోగి కుర్రాణ్ణి సంపాదించి వాడిని ఈ పద్నాలుగురు కొత్త వుద్యోగస్థుల మీదికి ఉసిగొల్పాడు.

అతగాడు వీళ్ళచుట్టూ తిరిగి తను ఎంత డబ్బైనా ఇవ్వగలననీ—వుద్యోగం కావాలనీ—తనకు సహకరించమనీ—కోరాడు. ఆరుగురు కుర్రాళ్ళు తమకేమీ తెలియదు పొమ్మన్నారు. ఎనమండుగురు మాత్రం కొందరి పేర్లు సూచించారు. నిరుద్యోగి ఆయా మనుషుల్ని కలుసుకున్నాడు. కొందరు ప్రస్తుతానికేం పని జరగదన్నారు. ఇద్దరు మనుషులు మాత్రం అయిదువేలు తీసుకొస్తే రెండు నెలల్లో పని జరుగుతుందన్నారు. ఈ వివరాలన్నీ ఎప్పటికప్పుడు నిరుద్యోగి వెంకన్నకు అందజేశాడు.

వెంకన్న ఆ ఎనమండుగురు కుర్రాళ్ళమీద ఓ కన్ను వేశాడు. నరసింహానికి రెండువందలు మనియార్డరు చేస్తూ రాఘవేంద్ర అతనికి దొరికాడు. వెంకన్న రాఘవేంద్రను

కలుసుకుని మాట్లాడాడు. అసలు సంగతి అతనికి తెలిసింది.

"నా గురించి నరసింహంగారు అంత శ్రమ తీసుకున్నారా?" అన్నాడు రాఘవేంద్ర ఆశ్చర్యంగా.

"ఈ రోజుల్లో దొరకనిది నీతి, నిజాయితీ. అవి నీ దగ్గరున్నాయి. ఎవరైనా సరే నీవంటి వారిపట్ల ఆకర్షితులౌతారు. ఆయన నీకు సెక్రటరీ వుద్యోగం ఇవ్వాలని అనుకుంటున్నాడు—" అన్నాడు వెంకన్న.

"నా వునికి ఆయనకు తెలియడం ఇష్టంలేదు. మీరంటున్న నీతి, నిజాయితీ నాకు నిజంగా వున్నట్లయితే ఆ పర్సు ఆయనకు వెంటనే అందజేసి వుండేవాణ్ణి. తప్పు చేసిన అనుభూతి నాకుంది. అయినా ఈ రోజుల్లో అసలైన నీతిపరుడికి విలువలేదు. అడుసు తొక్కి కాలు కడుక్కునే వాడికే గౌరవమెక్కువ—" అన్నాడు రాఘవేంద్ర.

వెంకన్న క్షణం ఆలోచించి—"నీ వునికిని ఆయనకు తెలియబర్చకపోతే పరిశోధకుడిగా నాకు చెడ్డ పేరు వస్తుంది. అందువల్ల నీ వునికిని తెలియజేయక తప్పదు. అయితే నీకు చక్కటి వుద్యోగముంది. ఇది వదులుకుని ఆయన దగ్గరకు వెళ్ళడం కూడా తెలివితక్కువే. నీ పేరుతో మరో వ్యక్తిని పంపిస్తే నీ వునికి రహస్యంగా వుంటుంది. ఓ నిరుద్యోగికి వుద్యోగమూ లభిస్తుంది—" అన్నాడు.

"నా పేరుతో అంటే?"

"అంటే నీ పేరు కాదు. మనిఘార్డరు చేసిన వ్యక్తి రాఘవేంద్ర కాదు. మరో సుందరం. ఇందుకు నీకు అంగీకారమే కదా!" అన్నాడు వెంకన్న.

5

"మిస్టర్ సుందరం-బాగా గుర్తుంచుకో. నువ్వు రాధా టైప్ ఇన్స్టిట్యూట్‌లో గత నాల్గు నెలలుగానూ పని చేస్తున్నావు. ఆ వుద్యోగం సంపాదించడానికి ఓ అజ్ఞాత వ్యక్తికి రెండువేలిచ్చావు. ఆ డబ్బు నీకు నరసింహంగారి పర్సులో దొరికింది. ఆ డబ్బు తిరిగిచ్చేయాలని నిర్ణయించుకున్నావు. మనియార్డరు చేస్తున్నావు. ఈ కథ చెప్పడంలో ఎక్కడా తడబడకూడదు. రాధా టైప్ ఇన్స్టిట్యూట్ ప్రొప్రయిటర్ సీతారామయ్య నాకు స్నేహితుడు. ఆయనకు నేనంతా చెప్పే వుంచాను...." అన్నాడు వెంకన్న.

"చాలా చాలా థాంక్స్ సార్! మీ వల్ల నాకీ వుద్యోగం దొరికితే మా ఇల్లు మళ్ళీ నిలబడుతుంది. మీ పేరు చెప్పుకుని పది కాలాలపాటు బ్రతుకుతాం—" అన్నాడు సుందరం.

వెంకన్న మందహాసం చేసి ఫోన్ డయల్ చేసి—
"హలో—నరసింహం గారేనా, నేను....డిటెక్టివ్ వెంకన్నను మాట్లాడుతున్నాను. మీరు కోరిన మనిషి దొరికాడు. పేరు సుందరం. నాకు మిగతా మూడువేలూ పంపించే ఏర్పాటు చేయండి. అతనిప్పుడే బయల్దేరి మీ దగ్గరకు వస్తున్నాడు. వివరాలన్నీ అతని నోటే స్వయంగా విందురుగాని. జాగ్రత్తగా వివరాలు తక్కువగా వున్నందువల్ల కేసుకు కాస్త కాలం పట్టింది—...." అన్నాడు. అవతలనుంచి నరసింహం చెప్పింది విని—"మీ కాంప్లిమెంట్సుకు థాంక్స్—" అని ఫోన్ పెట్టేసి—
"నువ్వు వెళ్ళొచ్చు. ఐ విష్యూ బెస్టాఫ్ లక్—" అన్నాడు.

సుందరం వెళ్ళిపోయాడు. అతను వెళ్ళిన వెంటనే ఓ మనిషి వచ్చి వెంకన్నకు మూడువేల రూపాయలు అందజేసి నరసింహం పంపినట్లు చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. వెంకన్న తృప్తిగా నిట్టూర్చాడు.

సరిగ్గా ఇంకో అరగంటలో వెంకన్నకు ఫోన్ కాల్ వచ్చింది—"హలో!" అన్నాడతను.

"నేను—సీతారామయ్యను మాట్లాడుతున్నాను...."

"ఏమిటి—విశేషం?"

"నీ మాటమీద నేను చిక్కుల్లో పడ్డాను. ..నరసింహం దగ్గర్నుంచి నాకో ఫోన్ కాల్ వచ్చింది. ఎవరి రికమెండేషన్ మీద నేను సుందరాని కుద్యోగం ఇచ్చానో చెప్పమంటున్నాడు. నేను రికమెండేషన్లకు లొంగే మనిషిని కాదనీ, మెరిట్ చూసి సుందరాని కుద్యోగం ఇచ్చాననీ చెప్పి ఫోన్ పెట్టేశాను...." అన్నాడు సీతారామయ్య.

"అలాగా—ఇందులో చిక్కేముంది?"—అన్నాడు వెంకన్న.

"నరసింహం మళ్ళీ ఫోన్ చేశాడు. సుందరం ఈ వుద్యోగం కోసం రెండువేలు లంచమిచ్చానని అంటున్నాడు. అది మీకే ఇచ్చాడా లేక మరో వ్యక్తికిచ్చాడా అని తెలుసుకోవాలని అడుగుతున్నాను. మీరు నిజం చెప్పకపోతే విషయం చాలాదూరం వెడుతుందని బెదిరించాడు. మాట మర్యాదగానే వున్నా బెదిరింపు వుంది. ఇప్పుడు నేనేం చేయాలి?"

"భయపడుతున్నావా?"

"పెద్దమనుషుల్తో వ్యవహారం. ఇందులో భయం

ప్రసక్తిలేదు. నేనూ పెద్దమనిషిగా చెలామణీ అవుతున్న వాణ్ని. ఇప్పుడు అనవసరంగా నా పరువు వీధి కెక్కుతుందేమోనని భయపడుతున్నాను...." అన్నాడు సీతారామయ్య.

"నువ్వేమీ భయపడకు. అంతా నేను చూసుకుంటాను. నువ్వు మాత్రం నీ మాటమీద నిలబడు. ఆయన బెదిరింపుకు భయపడి రకరకాల మాటలు చెబితే అనుమానం పెరిగి లేనిపోని గొడవలొస్తాయి. నీకేమీ తెలియదని మెరిట్ మీదే వుద్యోగమిచ్చానని చెప్పు...." అన్నాడు వెంకన్న.

ఫోన్ పెట్టేసి వెంకన్న ఆలోచనలో పడ్డాడు. తనూహించని పరిణామం ఇది. నరసింహం సీతారామయ్యకు ఫోన్ చేస్తాడని ఏమాత్రం ఊహించివున్నా అతణ్నిందులో ఇరికించి వుండేవాడు కాదు. ఒక్క క్షణం ఆలోచించి వెంకన్న మళ్ళీ నరసింహానికి ఫోన్ చేసి—"హలో—నరసింహంగారేనా—నమస్కారమండీ. మీరు పంపిన డబ్బు అందింది. చాలా థాంక్స్—" అన్నాడు.

"మీకూ నమస్కారం. ఇందులో థాంక్స్ ఏముంది లెండి. మీరు నా పని చేశారు. నేను మీకు డబ్బు ఇచ్చాను—"

"అది నిజమేలెండి. చిన్న అనుమానం. రాధా టైప్ ఇన్స్టిట్యూట్ ప్రొప్రయిటర్ సీతారామయ్య నాకు స్నేహితుడు. మీరు అతడికి ఫోన్ చేసి సుందరం గురించి రికమెండేషన్ చేసిందెవరో చెప్పమని అడుగుతున్నారట. ప్రతి ఆఫీసుకీ ఏవో రహస్యాలుంటాయి. మీరు ఇలా ఆయన్ను నిర్బంధించడం బాగోలేదు. నా కారణంగానే కదా సుందరం మీ దగ్గరకు వచ్చాడు. ఏదో స్నేహ

ధర్మంమీద నాకాయన సాయపడితే—మీ రాయన్ని బ్బంది పెడుతున్నారు—" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఇందులో ఇబ్బంది ఏముందండీ—సీతారామయ్య గారు మీ స్నేహితుడు కాబట్టి నిక్కచ్చి మనిషే అయుండాలి. ఆయన ఎవరి రికమెండేషన్ మీదో సుందరానికి వుద్యోగం ఇచ్చారు. ఆ మనిషి కారణంగానే కదా సుందరం నా డబ్బుకు కక్కుర్తి పడ్డాడు. సుందరంలాంటి నిజాయితీపరుడ్ని కూడా కలుషితపరిచే ఆ స్వార్థపరుణ్ని పిలిచి కాస్త గడ్డెట్టాలనిపించింది. నీతికీ నిజాయితీకీ అన్యాయం జరిగితే సహించలేను నేను. మీరూ, సీతారామయ్యగారూ కూడా అంతేనని నా విశ్వాసం. ఏమంటారు?" అన్నాడు నరసింహం.

"నిజమేననుకోండి. కానీ ఏ విషయంలోనూ మరీ అంత పట్టుదల ఉండకూడదు. వుదాహరణకు మీ ఐశ్వర్యమంతా నీతీ, నిజాయితీలపైనే ఆధారపడిందని చెప్పలేం గదా—ఏమంటారు?"—అన్నాడు వెంకన్న.

"ఇంతకీ మీరేమంటారు?"—అన్నాడు నరసింహం.

"ఏంలేదు! మీ క్కావలసిన మనిషి దొరికాడు కాబట్టి అంతతో తృప్తిపడి ఊరుకోండి. మళ్లీ మీరు పరిశోధనలకు దిగకండి—" అన్నాడు వెంకన్న.

"పోనీ ఇంకో పదివేలిస్తాను. నా తరఫున మీరే పరిశోధించి చెబుతారా—సుందరం దగ్గర డబ్బు తీసుకున్న ఆ అజ్ఞాతవ్యక్తి ఎవరో?"—అన్నాడు నరసింహం.

"ఈ కేసులో నాకింక ఇంట్రెస్టు లేదు. మీరు కూడా ఇంట్రెస్టు తీసుకోవడం నా కిష్టంలేదు—" అన్నాడు వెంకన్న.

అవతల ఫోన్ వెంటనే క్లిక్‌మంది. ఇంకో పది నిము-

హాల్లో వెంకన్న ఆఫీసుకు సుందరం హడావుడిగా పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు.

"అలా కూర్చో—ఏం జరిగింది?"-అన్నాడు వెంకన్న.

సుందరానికి ఆయాసం తీరడానికి కొంత సమయం పట్టింది. తేరుకున్నాక—"నా దగ్గర లంచం పుచ్చుకున్న అజ్ఞాత వ్యక్తి ఎవ్వరో చెప్పక తప్పదు. నరసింహం గారు చాలా పట్టుదలగా వున్నాడు. వుద్యోగం మాటటుంచి అంతా నా ప్రాణం మీదకు వచ్చినట్లుంది-" అన్నాడు.

వెంకన్న క్కలిగిన ఆశ్చర్యమింతా అంతా కాదు. ఈ నరసింహం వ్యవహారం విచిత్రంగా వుంది. తన డబ్బు తిరిగిచ్చేసిన వాడికోసం అయిదువేలు ఖర్చుపెట్టాడు. మంచితనాన్ని సన్మానిస్తానన్నాడు. ఇప్పుడు లంచం తీసుకున్న మనిషిని తెలుసుకోవడం కోసం పదివేలైనా ఖర్చుపెట్టడానికి సిద్ధంగా వున్నాడు. చెడ్డతనాన్ని శిక్షిస్తానంటున్నాడు. ఇంతేనా—ఇందులో ఇంకేమైనా వుందా? వుంటే ఏమైవుంటుంది?

"నేనేం చేయాలో చెప్పండి-" అన్నాడు సుందరం.

వెంకన్న బాగా ఆలోచించి—"ఇది చాలా రహస్యమని చెప్పు. అయినా తప్పదంటే మనూరి ఎమ్మెల్యే గారి పేరు చెప్పేసేయ్—" అన్నాడు.

"నరసింహంగారు ఎమ్మెల్యేగారికి ఫోన్ చేస్తే?"—అన్నాడు సుందరం కంగారుగా.

"నరసింహానికి దమ్ములు చాలవు. నీకేం భయంలేదు. నేనున్నాను వెళ్ళు...." అన్నాడు వెంకన్న.

సుందరం భయంగానే అక్కణ్ణించి కదిలాడు. వెంకన్న ముఖం కూడా అంత తృప్తిగాలేదు. ఎక్కడో

ఏదో లింకు మిస్సయిందనీ అది తన బుర్రకు తట్టడంలేదనీ అతను గ్రహించాడు.

తన అసిస్టెంట్సువైపు తిరిగి—"జరుగుతున్న కథ మొత్తం ఫాలో అవుతున్నారా?" అనడిగాడు.

సీతమ్మ, రాజమ్మ తలలూగించారు.

"అయితే ఒకసారి మీరు రాసిన నోట్సు చదవండి!" అన్నాడు.

ఇద్దరి నోట్సూ ఒక్కలాగే వున్నాయి.

"రాఘవేంద్ర చేసిన ఒక మంచి పని నాకు అయిదు వేలు సంపాదించి పెట్టింది. అంతవరకూ బాగానే వుంది కానీ మంచిపని చేస్తున్నాననుకుంటూ సుందరాన్ని ప్రమాదంలో ఇరికించడం లేదుగదా—" అని అస్పష్టంగా గొణిగాడు వెంకన్న. ఆ గొణుగుడు సీతమ్మ, రాజమ్మల నోట్సులోకి వెళ్ళిపోయింది.

6

"నమస్కారమండీ!-నా పేరు సూర్యనారాయణ!" అన్నాడాయన.

చూస్తూనే ఆయన్ను గుర్తుపట్టాడు వెంకన్న-"మీరు రాఘవేంద్ర తండ్రి కదూ?"

"అవునండి. వాణ్ని కలుసుకుందుకు మీరు ప్రత్యేకంగా మా ఇంటికి వచ్చారు. నిన్న వుదయం ఆఫీసుకని వెళ్ళి ఇంతవరకూ వాడింటికి రాలేదు. ఏం జరిగిందో తెలియక ఇంటిల్లిపాదీ కలవరపడుతున్నాం. వాడి ఆఫీసులో వాకబుచేయగా నిన్న సాయంత్రం అయిదు గంటలకు వాడు ఆఫీసు వదిలినట్లు తెలిసింది-" అన్నాడు సూర్యనారాయణ.

వెంకన్న ముఖంలో కంగారు కనిపించింది. రాఘ

వేంద్ర మాయమయ్యాడు. ఎందుకు, ఎలా?

నిన్న సుందరం, నరసింహం దగ్గరకు వెళ్ళాడు. తర్వాత మళ్ళీ తన దగ్గరకు రాకపోతే ఏ సమస్యా లేదను కున్నాడు. రాఘవేంద్ర మాయమైన సమస్య దీనికి సంబంధించినదేనా?

"మీరేమనుకుంటున్నారు?"-అన్నాడు వెంకన్న.

"మీరు డిటెక్టివ్. ఏ కారణంవల్లనో మీరు మా వాణ్ని కలుసుకున్నారు. అందుకే నేను మీ దగ్గరకు వచ్చాను. మా వాణ్ని మాయంచేసే అవకాశముంటే అది మీకే తెలియాలి...." అన్నాడు సూర్యనారాయణ.

"సరే—మీరు వెళ్ళండి. మీ వాడు క్షేమంగానే వుంటాడని నాకు తోస్తోంది. తొందరపడి పోలీసు రిపోర్టివ్వకండి. సాయంత్రంలోగా ఏ విషయమూ నేను మీకు చెబుతాను—" అన్నాడు వెంకన్న.

సూర్యనారాయణ దిగులుగా వెళ్ళిపోయాడు. వెంకన్న ఒక పర్యాయం కేసును నెమరువేసుకున్నాడు. హఠాత్తుగా అతడి బుర్రలో ఏదో మెదిలింది—"రాజమ్మ! నీ నోట్సు ఒకసారిలా ఇవ్వు—" అన్నాడు.

రాజమ్మ ఇచ్చిన నోట్సును శ్రద్ధగా చూసి అతను ఒక నంబరు డయల్ చేశాడు.

"హలో! నేను రామరాజుని మాట్లాడుతున్నాను...." అంది అవతల కంఠం.

"డిటెక్టివ్ వెంకన్న హియర్!"

"నమస్కారమండీ. వెంకన్నగారూ—ఏమిటి పని?" అన్నాడు రామరాజు.

"ఒక చిన్న విషయం. నాతో మీరు అబద్ధం చెప్ప కూడదు. రాఘవేంద్ర అనే పేరుగల యువకుడివద్ద

రెండు వేలు తీసుకుని వుద్యోగం ఇప్పించారు కదూ?"
అన్నాడు వెంకన్న.

"అవును. ఈ వివరాలు మీ కెందుకు కావలసి వచ్చాయి?" అన్నాడు రామరాజు ఆశ్చర్యంగా.

"మీకు నరసింహం అనే ఆయన ఫోన్ చెయ్యొచ్చు. లేదా మిమ్మల్నాయన వ్యక్తిగతంగా కలుసుకోవచ్చు. ఏది జరిగినా నాకు తెలియబర్చండి...." అన్నాడు వెంకన్న.

"ఆ నరసింహం ఎవరు? అసలు సంగతేమిటి?"— అన్నాడు రామరాజు.

"అన్నీ తర్వాత చెబుతాను. ముందు నేను చెప్పినట్లు చేయండి. మీ మేలుకోసమే చెబుతున్నాను—" అని వెంకన్న ఫోన్ పెట్టేసి తన అసిస్టెంట్సు వంక చూసి— "ఏం జరిగిందీ అర్థమైందా మీకు....?" అనడిగాడు.

"నరసింహం ఏ విధంగానో సుందరం అబద్ధం చెప్పినట్లు గ్రహించి బెదిరించి నిర్బంధించి నిజం కక్కించి వుంటాడు. అప్పుడు రాఘవేంద్రను బలవంతంగా ఇంటికి తీసుకెళ్ళి వుంటాడు. అతని ద్వారా లంచం తీసుకున్న మనిషి అసలు పేరు తెలుసుకుంటాడు...." అంది సీతమ్మ.

"తెలుసుకుని ఏం చేస్తాడు?" అంది రాజమ్మ.

"నువ్వే చెప్పు—" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఏముంది—దుష్ట శిక్షణ, శిష్ట రక్షణ-అంతే!" అంది రాజమ్మ.

వెంకన్న తల అడ్డంగా ఊపి—"కథంత సింపుల్ కాదు. పోగొట్టుకున్న డబ్బు రెండువేల చిల్లర కోసం అతను పదిహేను వేలుదాకా ఖర్చు చేయడానికి సిద్ధపడ్డాడు. అంటే అతనికి నమ్మకమైన సెక్రటరీ అవసరం ఎంతైనా

వున్నదన్న మాట!" అన్నాడు.

"బాస్!" అంది సీతమ్మ—"పోగొట్టుకున్న డబ్బు కోసం ఆయన ఎంత డబ్బైనా ఖర్చు చేయడానికి సిద్ధంగా వున్నాడంటే ఆ డబ్బు ఆయనకు అంత విలువైనదన్న మాట. బహుశా సెంటిమెంటల్ ఎటాచ్ మెంట్ కావచ్చు—"

వెంకన్న ఆలోచనలో పడ్డాడు.

"సీతమ్మ చెప్పింది నిజమే బాస్! ఆ డబ్బు ఎవరికి చేరిందో ఆ మనిషికోసమే నరసింహం వెదుకుతున్నాడు. లంచం పట్టిన మనిషి గురించి ఆరా తీయడంలోని అంతరార్థమదేనేమో!" అంది రాజమ్మ.

వెంకన్న చటుక్కున లేచి నిలబడి-"వెరీ వెల్ సెడ్ రాజమ్మా!" అన్నాడు.

7

వెంకన్నను చూసి ముఖం ఇంత చేసుకుని—"మా వాడి ఆచూకీ అప్పుడే తెలిసిందాండీ—" అన్నాడు సూర్యనారాయణ.

"మీ వాడికేం భయం లేదు కానీ చిన్న ప్రశ్న! కొద్ది నెలల క్రితం మీ వాడికో పర్సు దొరికింది. అందులో రెండు వేల అరువందల పద్నాలుగు రూపాయలున్నాయి. అందులో రెండు వేలు మీరు రామరాజు గారికిచ్చి మీ వాడికి వుద్యోగం సంపాదించుకున్నారు. మిగతా డబ్బు ఏం చేశారు? మీ వాడికి దొరికిన ఆ పర్సు ఇంకా ఇంట్లో వుందా?" అన్నాడు వెంకన్న.

ముందు కాస్త తటపటాయించినా సూర్యనారాయణ చివరకు నిజం చెప్పాడు. ఆ పర్సును వారు మహాలక్ష్మి అంశగా భావించి దేవుడి గదిలో మందిరంలో వుంచారట,

అవసరార్ధం రెండువేల రూపాయలు మాత్రం తీసుకుని మిగతా డబ్బును అందులోనే ఉంచారుట.

"నాకా పర్సు కావాలి. నా పరిశోధనకు అది చాలా అవసరం. మీకు అంతే డబ్బుతో వున్న ఇంకో పర్సు నిస్తాను. వుంచుకోండి——" అన్నాడు వెంకన్న.

సూర్యనారాయణ కాదని నచ్చలేదు. ఆ పర్సుతో పాటు లక్ష్మీకూడా తన ఇల్లు వదలి వెళ్ళిపోతుందని భయపడ్డాడు. వెంకన్న ఆయనకు నచ్చచెప్పి ఆ పర్సు తీసుకుని తన ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయాడు. ఆఫీసులో అతను ఆ పర్సునూ అందులోని డబ్బునూ పరీక్షించాడు. రెండింటిలోనూ వింత ఏమీ కనబడలేదు.

అయినా తన వెర్రిగానీ పర్సులోని డబ్బులో వింత ఏముంటుంది?

మరి నరసింహం ఇంత హడావుడి దేనికి చేస్తున్నట్లు?

వెంకన్న ఆలోచిస్తూండగా టెలిఫోన్ మ్రోగింది. అది రామరాజు దగ్గర్నుంచి! నరసింహం దగ్గర్నుంచి అతనికి ఫోన్ కాల్ వచ్చిందట. రాఘవేంద్ర ఏ నోట్లయితే తన కిచ్చాడో అవి ఏంచేసిందీ చెప్పమన్నాట్ట.

"ఏం చేశానని చెప్పావూ?" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఖర్చుచేసేనని చెప్పాను...." అన్నాడు రామరాజు.

"నిజంగా ఖర్చుచేసేశావా?"

"లేదు-ఆ డబ్బు నా ఇనప్పెట్టెలో భద్రంగా వుంది...." అన్నాడు రామరాజు.

"ఖర్చు చేసేశానంటే నరసింహం ఏమన్నాడు?"

"ఓసారి నిట్టూర్చి ఫోన్ పెట్టేశాడు-" అన్నాడు రామరాజు.

"అయితే నేను మీ దగ్గరకొస్తున్నాను. ఆ నోట్లు నా క్కా-వాలి-" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఎలా గుర్తుపడతారు?"-అన్నాడు రామరాజు ఆశ్చర్యంగా.

"గుర్తుపట్టడంలో కష్టమేముంటుంది? ఆ డబ్బంతా ఓ కట్టలా వుంటుంది కదా-"

"అలా లేదు వెంకన్నగారూ-ఈ డబ్బును నేను ఇనపెట్టెలో రహశ్యపు టరలో దాస్తూంటాను. అందులో చిల్లరనోట్లు పడేయడమే కానీ కట్టలు కట్టివేయడం నాకు అలవాటు లేదు-" అన్నాడు రామరాజు.

వెంకన్న క్షణం ఆలోచించి-"ఆ నోట్లును నేను గుర్తుపట్టగలననుకుంటాను. మీ ఇంటికి వస్తాను. అభ్యంతరమా?" అన్నాడు.

"అభ్యంతర మెందుకు? సరికి సరే ఇచ్చి ఆ నోట్లు తీసుకు వెడతారుగా?" అన్నాడు రామరాజు.

వెంకన్న సమాధానంగా నవ్వేసి ఫోన్ పెట్టేసి వెంటనే బయల్దేరి రామరాజు ఇంటికి వెళ్ళాడు.

"అసలు కథ ఏమిటండీ-" అన్నాడు రామరాజు ఆశ్చర్యంగా.

"అదంతా తర్వాత చెబుతాను. మీ ఇనప్పెట్టె దగ్గరకు తీసుకెళ్ళండి నన్ను...." అన్నాడు వెంకన్న.

ఓ సారి రామరాజు ఇంట్లో పదివేలు పోయాయి. రెండు రోజుల్లో పరిశోధించి ఆ డబ్బు సంపాదించి రామరాజు కందజేశాడు వెంకన్న. అప్పట్నించీ వాళ్ళిద్దరికీ మంచి పరిచయం ఏర్పడింది. రామరాజు డబ్బు తీసుకుని వుద్యోగాలిప్పించగలవాడని వెంకన్నకు తెలుసు.

అప్పుడప్పుడు వెంకన్న అతని దగ్గరకు మనుషుల్ని కూడా పంపుతూంటాడు.

ఇద్దరూ ఇనప్పెట్టె దగ్గరకు వెళ్ళారు. రామరాజు రహస్యపు అరతీసి వెంకన్న ముందు పెట్టాడు. ఆ ఇనప్పెట్టె రహస్యం వెంకన్నకు పూర్తిగా తెలుసు. డబ్బు పోయినాక వెంకన్న తనకు తెలిసిన షాపులో స్పెషల్‌గా ఆర్డర్ చేసి ఈ పెట్టె తయారు చేయించాడు.

వెంకన్న అందులోని వందరూపాయల నోట్లను శ్రద్ధగా పరిశీలించసాగాడు. రామరాజు వెంకన్న ఉద్దేశ్యమేమిటో అర్థంకాక అతని వంకనే ఆశ్చర్యంగా చూడసాగాడు. వున్నట్లుండి వెంకన్న కళ్ళు మెరిశాయి. అతను వాటిలోంచి నోట్లు ఏరసాగాడు. కాసేపటికి అందులోంచి ఇరవై నోట్లు వేరే వచ్చాయి. వాటి సానే వేరే ఇరవై నోట్లు వెంకన్న రామరాజుకిచ్చి—"అరలో చాలా డబ్బుంది-మీ ఆదాయం చాలా బాగున్నట్లుంది-" అన్నాడు.

"ఏదో మీ దయవల్ల-" అని నవ్వాడు రామరాజు.

వెంకన్న ఆ నోట్లు తీసుకుని తిన్నగా ఇంటికి వెళ్ళాడు. సీతమ్మకూ, రాజమ్మకూ వాటిని చూపించి—"ఈ నోట్లమీద ఏదో సందేశం వుంది. అదేమిటో మీరు తెలుసుకోవాలి—" అన్నాడు. వాళ్ళిద్దరూ ఆత్రుతగా వాటిని చూశారు.

ప్రతి నోటుమీదా ఏవో ఇంగ్లీషు అక్షరాలున్నాయి. వాటికి సరైన అర్థం రావడంలేదు.

సీతమ్మ ముందుగా ఆ నోట్లమీదున్న అక్షరాలన్నింటినీ ఓ కాగితంమీద రాసింది.

AD, AA, I, RA, AO, U, AD, A, AR, U, IT, N, M, IG, AL, ST, T, E, K, GI

"బాస్-వీటిల్లో ఏదో సందేశం వుందని మీరెందుకు భావిస్తున్నారు?—" అంది రాజమ్మ.

"నోట్లమీద సాధారణంగా ఎవరైనా సంతకాలు పెడుతూంటారు. అప్పుడప్పుడు అత్యవసర పరిస్థితుల్లో చిన్న చిన్న లెక్కలు చేస్తూంటారు. కానీ ఇలాంటి అక్షరాలు అరుదు. ఈ అక్షరాల్లో యేదో సందేశముండి వుండాలి. ఆ సందేశం నరసింహానికి చాలా ముఖ్యమైనదై వుండాలి. అందుకే రాఘవేంద్రపై ఆసక్తి చూపించాడు. అది నేనాయన మంచితనంగా భావించాను. ఇప్పుడు ఆ సందేశం నేను తెలుసుకోవాలి-" అన్నాడు వెంకన్న.

ఒకే దస్తూరితో ఇరవై నోట్లమీద అలాంటి ఇంగ్లీషు అక్షరాలు రాసి వున్నాయి. అవి సరిగ్గా ఇరవై నోట్లుండడమే తమ బాస్ అనుమానానికి అర్థాన్ని స్తోందని సీతమ్మ, రాజమ్మ గ్రహించారు. అయితే ఈ అక్షరాలలోంచి-సందేశాన్ని గ్రహించడం ఎలా?

కాసేపు ఆలోచించాక రాజమ్మ నవ్వింది-"ఈ అక్షరాల్లో సందేశముందని అనుమానించాలి కానీ అది గ్రహించడం ఎంతసేపు?"-అంది సీతమ్మ వంక చూసి.

"ఎలా?"

"వాటిని వరుస క్రమంలో పెట్టి చూడడమే!"

"ఆ క్రమం ఎలా తెలుస్తుంది?"- అంది సీతమ్మ.

"ఇంకా స్ఫురించలేదా నీకు? నోట్లను వరుసక్రమంలో పెడితే సరి...."

సీతమ్మ బుర్ర ఇంకా పనిచేయలేదు—"ఈ నోట్ల నంబర్లు వరుసక్రమంలో లేవే?"-అంది.

"నీ కీ వేళ యేమైంది? 6, 7, 8, 9 అని వుంటేనే వరుసక్రమం అవుతుందా? 7, 16, 23, 37, 410 కూడా వరుస క్రమమే అవుతుంది. చిన్న అంకె ముందు, ఆ తర్వాత దానికంటె పెద్ద అంకె....అలా ఎరేంజ్ చేసుకుంటూ వెడితే........?" అని నవ్వింది సీతమ్మ.

వెంటనే సీతమ్మ నాలిక్కొరుచుకుంది. కానీ క్షణాల మీద అక్షరాలను పేర్చింది.

U, AD, ST, I, U, AL, T, GI, A, K, AA, E, IT, IG, AD, N, AO, AR, M, RA

చదివి నిట్టూర్చింది రాజమ్మ. ప్రయత్నం ఫలించలేదు. ఇట్నించి అటు చదివినా అట్నించి ఇటు చదివినా అర్థవంతమైన వాక్యమేదీ తయారుకాలేదు.

"ఇదంత సింపుల్ కోడ్ కాదు. దీనర్థం తెలుసుకోవడం మనవల్ల కాదేమో-" అంది రాజమ్మ.

"అలాగే అనిపిస్తోంది-" అంది సీతమ్మ.

"మీ వల్ల కాలేదా?" అన్నాడు వెంకన్న.

సీతమ్మ తాము చేసిన ప్రయత్నాలు వివరించి ఆ కాగితం చూపించింది. ఆ అక్షరాలున్న కాగితాన్ని కాస్త తీవ్రంగా పరిశీలించాడు వెంకన్న. క్షణంలో అతని కళ్ళు మెరిశాయి- "వెరీగుడ్ మీరు చాలా బాగా ఆలోచించారు."

రాజమ్మ అతనివంక ఆశ్చర్యంగా చూసి - "సందేశం తెలిసిందా?" అంది.

"ఇంత స్పష్టంగావుంటే తెలియకేం చేస్తుంది? నోట్లను మీరు పెరిగే సంఖ్యలో అమర్చారు. తరిగే సంఖ్యలో అమర్చి చూడండి." అన్నాడు వెంకన్న.

"బాగానే వుంది. మేము అలాగా చూశాం. ఏం

తెలియలేదు." అంది రాజమ్మ.

"అలా కాదు. రాసింది అటూ ఇటూ చదవడం కాదు. నేను చెప్పిన క్రమంలో మళ్ళీ అక్షరాలు రాయండి."

సీతమ్మ వెంటనే అలా చేసింది. ఆమెకర్థమైన ఆశ్చర్యమింతా అంతా కాదు.

RA, M, AR, AO, N, AD, IG, IT, E, AA, K, A, GI, T, AL, U, I, ST, AD, U.

"రామారావునడిగితే ఆ కాగితాలు ఇస్తాడు....." అని చదివి...."మైగాడ్....ఇది తెలుగా?" అందిరాజమ్మ.

"అందుకే అటూ ఇటూ చదివినా మీకు సందేశం తెలియలేదు" అని నవ్వి "ఇప్పుడీ రామారావు ఎవరో తెలుసుకోవాలి...." అన్నాడు వెంకన్న.

8

నరసింహం ఆ వుత్తరాన్ని మరోసారి చదువుకున్నాడు.

"డియర్ నరసింహం-నీ క్కావలసిన ఆ నోట్లు నా దగ్గరున్నాయి. హోటల్ ప్రకాష్‌లో ఇరవై ఏడో నంబరు గదికి రా. పదివేల రూపాయలు నాకివ్వు. రామరాజు దగ్గర్నుంచి సంపాదించిన ఆ ఇరవై వంద రూపాయల నోట్లు నీకు నేనిస్తాను...." అని రాసివుందందులో.

నరసింహం తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు. తనకానోట్లు అవసరమని ఎవరికి తెలిసింది? ఎలా తెలిసింది? ఉత్తరం రాసిన వ్యక్తి ఆ నోట్లు ఎలా సంపాదించాడు.

ఏది ఏమైనా తను రిస్కు తీసుకోవాలి! ఆ నోట్లను సంపాదించాలి. ఎట్టొచ్చి తను హోటల్ ప్రకాష్‌కి వెడుతున్నట్లు యెవ్వరికీ చెప్పకూడదు. ఒంటరిగా ఈ పని

సాధించుకు రావాలి!

ఆయన ఓ వందరూపాయల నోట్ల కట్టను జేబులో కుక్కుకుని కార్లో హోటల్ ప్రకాష్ చేరుకున్నాడు. ఇరవై ఏడో నంబరు గది చేరుకున్నాడు. తలుపు నెమ్మదిగా తోశాడు.

"ఎస్-కమిన్ అండ్ బోల్టు ది డోర్" అన్నమాటలు వినిపించాయి.

నరసింహం చుట్టూ చూశాడు. ఎక్కడా మనిషి కనబడలేదు. ఆయన తలుపు వేశాడు.

"పదివేల రూపాయలూ టీపాయ్‌మీద పెట్టు.... గుడ్.... పెట్టావు కదా? ఇప్పుడు టీపాయ్‌మీదున్న రైల్వే టైంటేబుల్‌లో నీకావలసిన నోట్లున్నాయి. తీసుకో-నీ డబ్బు వెనక్కు తీసుకుందుకు ప్రయత్నించావా రివాల్వర్ నీకు గురిపెట్టబడి వుంది. నిష్కారణంగా చచ్చిపోతావు. ఊఁ....దట్స్‌గుడ్....అదిగో నీ ముఖంలో వెలుగు....అవి నీకావలసిన నోట్లేగదా....మరి వెళ్ళు.... తలుపుతీసుకొని దగ్గరగా జేరవేసి వెళ్ళు. నన్ను తెలుసుకుందుకు ప్రయత్నించకు. ప్రమాదం. నువ్వు కొద్ది రోజులుగా చేస్తున్న హడావిడి గమనించి ఈ నోట్లు సంపాదించి నీకిచ్చాను. దట్సాల్. నేనో వ్యాపారిని. ఈ క్షణం తర్వాత నా గురించి మర్చిపో...."

నరసింహం ఆ మాటలు వింటూ ఆ ప్రకారం చేస్తూ ఆ గదిలోంచి బయటపడ్డాడు. ఆయనకప్పుడు ఆ వ్యక్తి గురించిన కుతూహలం లేదు. పదివేలు పోయాయన్న బాధ లేదు. తన నోట్లు దొరికాయి. ఎంతో విలువైన తన నోట్లు తనకు దొరికాయి.

ఆయన త్వరగా యిల్లు చేరుకున్నాడు. తన యింట్లో

నిర్బంధంలో ఉన్న రాఘవేంద్రనూ, సుందరాన్నీ వదిలి పెట్టాడు.

ఆ ఇద్దరూ వెళ్ళిపోయిన పదినిముషాలకు నరసింహానికి ఫోన్ వచ్చింది. "హలో!" అన్నాడాయన.

"నేను, రామారావుని మాట్లాడుతున్నాను...."అంది అవతలి కంఠం.

"రామారా వెవరు?" అన్నాడు నరసింహం ఆశ్చర్యంగా.

"నే నే!" అన్న తర్వాత నవ్వు కూడా వినిపించింది.

"ఏ రామారావు?" అన్నాడు నరసింహం మరొక్కసారి.

"ఎంతమంది రామారావులు తెలుసు నీకు?" వెటకారంగా అంది అవతల కంఠం.

"నా ఎరికలో రామారావు అన్నవాడు లేడు. నా పేరు నరసింహం. నువ్వు పొరపాటున ఇక్కడికి ఫోన్ చేశావేమో-"

"నేనెప్పుడూ పొరపాటు పడను."

"అయితే నీ గురించి వివరంగా చెప్పు."

"అన్నీ నీకే తెలుసు. నేనేమీ చెప్పను! రాత్రి ఎనిమిది గంటలకు మరోసారి ఫోన్ చేస్తాను. అప్పటికి నేనెవరో గుర్తు వస్తే మళ్ళీ మనం మాట్లాడుకోవచ్చు." అంది అవతలి కంఠం

"హలో!" అని నరసింహం ఏదో మాట్లాడబోయాడు కాని అవతల క్లిక్కుమంది.

9

"నా ప్రయత్నాలు నేను చేశాను. నరసింహానికి రామారావు గురించి తెలిసినట్లు లేదు. ఆయన పరిస్థి

యసుల్లో ఆ పేరుగల వారెవ్వరూ ఉన్నట్లు లేదు. ఇంత వరకూ దొరకిన దానితో తృప్తిపడి ఈ కేసు విషయం ఇంతటితో మరిచిపోతే బాగుండుననిపిస్తోంది." అన్నాడు వెంకన్న.

"మంచిదే మరి" అన్నారు రాజమ్మ, సీతమ్మ ఏక కంఠంతో.

"కానీ ఆ రామారావెవరో, ఆ నోట్లకోసం నర సింహం ఎందుకంత ప్రయత్నం చేశాడో తెలుసుకో కుండా వదిలేస్తే నాకు నిద్రపట్టదే మరి!" అన్నాడు వెంకన్న.

"మీకు నిద్ర పట్టకపోయినా పరవాలేదు. పెళ్ళయిన వారు. ఆ వివరాలు తెలికుండా ఉంటే మాకూ నిద్ర పట్టదు మరి" అంది రాజమ్మ.

"ఈ కేసు పేరు చెప్పి యిప్పటికి చాలా డబ్బు ముట్టింది. కాబట్టి కాస్త దేశసేవ చేద్దాం...."

సీతమ్మ గంభీరంగా ముఖంపెట్టి "మనం పని చేసే కేసులు రెండు రకాలు. ఒకటి డబ్బుకోసం. రెండు దేశంకోసం. నరసింహం దగ్గర డబ్బుతీసుకుని దేశంకోసం పనిచేయడం వరకూ బాగానే ఉంది. కానీ అందువల్ల నర సింహానికి ఇబ్బంది కలిగితే?" అంది.

"దేశం ఫస్టు. మొహమాటాలు నెక్స్టు...." అన్నాడు వెంకన్న.

"అయితే ఏం చేయాలో ఆజ్ఞాపించండి!" అంది రాజమ్మ.

"నేను రెండుసార్లు ఫోన్ చేసికూడా ఆ రామారా వెవరో తెలుసుకోలేకపోయాను. నువ్వు ప్రయత్నించి

తెలుసుకోగలవా?" అన్నాడు వెంకన్న.

"అసలా రామారావనేవాడున్నాడని మీరెందుకు భావిస్తున్నారు? మొత్తం అందులో ఉన్నదంతా కోడ్ ఏమో?" అంది సీతమ్మ.

"నీ పాయింటు చాలా బాగుంది. కానీ అలా అనుకోవడం మనం కేసులో ముందడుగు వేయడానికి ఎంత వరకూ సహకరిస్తుందో చెప్పు...." అన్నాడు వెంకన్న.

"కేసులో ముందడుగు వేయడంకంటే ఆ వేసే ముందడుగు తప్పుదారి పట్టకుండా ఉండడం ముఖ్యం" అంది సీతమ్మ.

"నిజమే" అని ఆలోచనలో పడ్డాడు వెంకన్న.

సరిగ్గా అప్పుడే టెలిఫోన్ మ్రోగింది. "హలో! డిటెక్టివ్ వెంకన్న అసిస్టెంట్ రాజమ్మను మాట్లాడుతున్నాను...." అంది రాజమ్మ. అంటూనే ఆమె ఫోన్ వెంకన్నకు అందించింది.

ఫోన్ చేసింది అజంతా హోటల్ ప్రొప్రయిటర్ శంకరన్. ఆయన యింట్లో చోరీ జరిగిందట. అర్జంటుగా రమ్మనమనీ, పోలీసులకీ విషయం చెప్పవద్దని అంటున్నాడాయన.

వెంకన్న హడావుడిగా బయల్దేరి వెళ్ళాడు.

"కొంప మునిగిపోయింది సార్. ఒకటి కాదు. రెండు కాదు. లక్షరూపాయలు పోయాయి" అంటూ గుండెలు బాదుకున్నాడు శంకరన్.

వెంకన్న అతన్ని ఓదార్చి ముందు వివరాలన్నీ ఆరా తీశాడు.

శంకరన్ ఇనప్పెట్టెకు చాలా రక్షణలున్నాయి. ముందుగా నంబర్స్‌లో ఒక వాచ్ ఉంది. ఆ నంబర్స్‌ను

ఒక ప్రత్యేకమయిన క్రమంలో ఉంచి ఆ వాచ్ తిప్పితే అప్పుడు తాళం పనిచేస్తుంది. తాళంలో తలుపు తీశాక లోపల ఇంకో తలుపు ఉంది. దానికీ అదే ఏర్పాటు. ఈ రెండు విషయాల్లో ఏం పొరపాటు జరిగినా బర్గలర్ అలారం మ్రోగుతుంది. రాత్రి బర్గలర్ అలారం మ్రోగ లేదు. ఇనప్పెట్టె తలుపులు వేసినవి వేసినట్టే వున్నాయి. ఉదయం చూసుకుంటే డబ్బు తక్కువైంది.

"ఎవరో నమ్మకస్థులే తీసి ఉండాలి!" అన్నాడు వెంకన్న.

"అవును. కానీ యింట్లో నా భార్య, కూతురు తప్ప యింకెవ్వరూ లేరు. అవకాశం కూడా వాళ్ళకు తప్ప మరెవ్వరికీ లేదు. కానీ యింత డబ్బు వాళ్ళేం చేసుకుంటారు? వాళ్ళకు నావల్ల ఏ లోటూ జరగడంలేదు. ఏ పరిస్థితుల్లోనూ వాళ్ళను అనుమానించలేను...." అన్నాడు శంకరన్.

"చాలా దురదృష్టం. మీరు మరికాసిని వివరాలందజేస్తే కానీ నేను మీకు సాయపడలేను...." అన్నాడు వెంకన్న ఆలోచిస్తూ.

"ఇంక నేనివ్వగలిగిన సమాచారమేముంది?" అన్నాడు శంకరన్ ఏడ్పు ముఖం పెట్టి.

"పోలీసుల్ని పిలవకుండా నన్ను పిలిచారు. కారణం?" అన్నాడు వెంకన్న.

"నల్లధనం-మీకు తెలియందేముంది?" అన్నాడు శంకరన్.

"చూస్తూ చూస్తూ నల్లధనాన్నెవరూ ఇనప్పెట్టెలో పెట్టుకోరు. ఎప్పుడైనా పోలీసులు రెయిడ్ చేస్తే పట్టుబడతామన్న భయముంటుంది. కాబట్టి అది నల్లధనం

కాదు. అదీకాక మీ జోంట్లకు లక్షరూపాయల నల్లధనం ఓ లెక్కలోనిదికాదు." అన్నాడు వెంకన్న.

"అనవసరంగా నన్నవమానించకండి మీకేమిసందేహా లున్నా అడగండి. ఆ డబ్బు నాకు చాలా ముఖ్యం. ఇది దొంగ చేసినపనికాదు. నా శత్రువు లెవరో చేసినపని. ఈ డబ్బుపోతే నా ప్రాణాలు పోతాయి." అన్నాడు శంకరన్.

"ముందుగా ఓసారి నన్ను మీ వాళ్ళతో మాట్లాడ నివ్వండి" అన్నాడు వెంకన్న.

శంకరన్ భార్య మహాలక్ష్మి దగ్గర్నుంచి వెంకన్నకు పనికొచ్చే సమాచారమేమీ దొరకలేదు. శంకరన్ కూతురు మాధవి మాత్రం "మీరు నన్నాట్టే ప్రశ్నించనవసరం లేదు. ఆ డబ్బు నేనే తీశాను" అంది.

"ఎందుకని?" అన్నాడు వెంకన్న ఆశ్చర్యపోయి.

"నేను రజనీకాంత్ అనే అతన్ని ప్రేమించాను. నాన్నకు అతనంటే ఇష్టం లేదు. ఇంట్లోంచి ఓ లక్ష రూపాయలు తీసుకుని అతన్తో వెళ్ళిపోవాలనుకున్నాను. రాత్రి ఆ డబ్బు తీశాను. ఉదయం నాన్న లబోదిబో మంటున్నాడు. అదాయన డబ్బు కాదట. ఎవరోయిచ్చా రట. ఎవరికో యివ్వాలట. సాయంత్రంలోగా ఆ డబ్బు దొరక్కపోతే ఆయన ప్రాణాలు పోతాయట. ఈ వివ రాలు తెలియగానే నాకు భయంవేసింది. కానీ నేనే తీశానని చెప్పడానికి భయం వేసింది. ఇంకమీదట దొంగ తనం యెప్పుడు జరిగినా నన్నే అనుమానిస్తారు. ఆ డబ్బు నేను మీకిస్తాను. నాన్నకు అందజేయండి. తెలివితక్కు వగా దొంగతనం చేశాను. ఇందులో నా పేరు బయట పడనీకండి" అంది మాధవి.

"నాతో ధైర్యంగా నిజం చెబుతున్నావు. నేను నీ గురించి మీ నాన్నకు చెబితే?" అన్నాడు వెంకన్న.

"చెబితే కొంప మునిగేదేమీ లేదు. మీరు చాలా మంచివారనీ, గొప్పవారనీ విన్నాను. అందుకే మిమ్మల్ని నమ్మి ఈ డబ్బు మీకు అప్పజెపుతున్నాను...." అంటూ మాధవి పరుపు అడుగునుంచి వందరూపాయల నోట్లకట్టలు సరిగ్గా పదితీసి వెంకన్నకు అందించింది. వెంకన్న ఆ నోట్లను చూసి ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

అవన్నీ పాత నోట్లు. ప్రతి కట్టలోనూ వందనోట్లు న్నాయి. వాటిపైన తెల్లగా కాళీ వున్నచోట ఇంగ్లీషు అక్షరాలున్నాయి. అవి తనకు పరిచితమైనదే. సరిగ్గా ఇలాంటివాటికోసమే నరసింహం రాఘవేంద్రను వేటాడ డానికి ప్రయత్నించాడు.

వెంకన్న ఆ నోట్ల కట్టల్ని జేబులోకి తోసేసి మళ్ళీ శంకరన్‌ని కలుసుకుని-"ఇటీవల నగరంలోకి ఓ దొంగ వచ్చాడు. ఎటువంటి ఇనప్పెట్టెనైనా తెరవగల సామ ర్థ్యం వాడికుంది. వాడు నాకు తెలుసు. వాడు దోచేది నల్లధనాన్నే కాబట్టి నేనూ అట్టే పట్టించుకోలేదు. వాడ్ని నేను విచిత్ర పరిస్థితుల్లో పట్టుకొని వదిలేశాను. నీ డబ్బు వాడే తీసివుంటాడు. ఇంకో గంటలో మీకు ఫోన్ చేసి చెబుతాను. వాడిదగ్గర డబ్బు దొరికితే నేను మీకు సాయపడగలను. ఫీజు ఏమాత్రం ఇవ్వగలరు?" అన్నాడు.

"డబ్బు దొరికితే ఎంతైనా యిస్తాను. మీరడగడమే తరువాయి...." అన్నాడు శంకరన్.

వెంకన్న తనింటికి వెళ్ళిపోయాడు. ఆ నోట్ల కట్టలను పరిశీలించి చూశాడు. అన్నింటిమీదా ఇంగ్లీషు అక్షరా

లున్నాయి. ఇదివరలో తను నరసింహానికిచ్చిన నోట్లమీద ఉన్న విధంగానే ఆ అక్షరాలున్నాయి. ప్రతి కట్టలోనూ అయిదు సందేశాలు. అన్నింటి అర్థమూ ఒకటే! "రామారావు నడిగితే ఆ కాగితాలు ఇస్తాడు."

దీని భావమేమి?

ఈ సందేశానికి అర్థమేమీ లేదు. ఇది ఎవరికో కోడ్ గా ఉపయోగపడుతోందన్నమాట?

ఎవరికి?-యెందుకు?

ఇందులో శంకరన్ పాత్ర ఏమిటి?

వెంకన్న విషయాన్ని కాసేపు తన అసిస్టెంట్స్‌తో చర్చించాడు. ఉపయోగపడే విషయమేదీ తేలకపోయినా శంకరన్ ద్వారా ఈ మిస్టరీ ఛేదించాలని అనుకున్నాడు. కొంతసేపు ఆగి చెప్పిన ప్రకారమే వెంకన్న శంకరన్‌కు ఫోన్ చేసి డబ్బు దొరికిందనీ, అందుకు ప్రతిఫలంగా రెండువేలు కావాలనీ చెప్పాడు. ఉరకలు పరుగులమీద శంకరన్ వచ్చి డబ్బిచ్చి తన డబ్బు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు. వెంకన్నను శంకరన్ ఇంకేమీ ప్రశ్నలు వేయలేదు. వెంకన్న కూడా శంకరన్‌ని ఇంకేమీ అడగలేదు.

ఇప్పుడు వెంకన్నను వేధిస్తున్న సమస్య ఒక్కటే! శంకరన్‌కీ నోట్లు యెవరిస్తున్నారు? ఈ నోట్లను శంకరన్ యెవరికిస్తున్నాడు? ఈ నోట్లను యెవరు, యెందుకు వాడుతున్నారు?

వెంకన్న శంకరన్ మీద కన్ను వేశాడు. రెండు రోజులపాటు అయన్ను నీడలా వెంటాడాడు. అనుమానాస్పదమైన విశేషాలేమీ తెలియలేదు. చాలా మామూలుగా ఉంది శంకరన్ ప్రవర్తన.

వెంకన్నకు మతిపోతున్నట్లుంది. దోషు లెవరో తనకు

తెలుసు. కాని వారు తలపెట్టిన దోషం తనకు తెలియదు. వాళ్ళు తన కళ్ళముందే మసలుతూ తనకు పట్టుబడడం లేదు. నిర్భయంగా తన సాయం తీసుకుని కూడా తమ రహస్యాలు దాచగలుగుతున్నారు. ఇదంతా యెలా సాధ్యపడుతోంది?

నరసింహం, శంకరన్-వీళ్ళిద్దరూ తనకు తెలిశారు. ఏదో సంస్థ తరఫున ఇద్దరూ పనిచేస్తున్నారు. వాళ్ళెంత తెలివిగా పనిచేస్తున్నారంటే వాళ్ళిద్దరూ కలుసుకోగా తానెప్పుడూ చూడలేదు.

నిస్పృహలో ఈ కేసును మరిచిపోదామా అనికూడా వెంకన్న అనుకున్నాడు కానీ అది తన వృత్తికే సవాల్ అనిపించింది-"ఎవరూ ఫీజు యివ్వడంలేదు కాబట్టి నేను ఈ విషయం శ్రద్ధగా పనిచేయడంలేదు. నేను పూర్తిగా డబ్బుమనిషినై పోయానా? డబ్బు లభిస్తే తప్ప ఏ కేసునూ సరిగా పరిశోధించలేనా?" అని వెంకన్న బాధపడ్డాడు. ఈ బాధ కలిగేక అతనిలో పట్టుదల పెరిగింది. బుర్రకు మరింత పదును పెట్టాడు.

శంకరన్ హోటల్ ప్రొప్రయిటర్. అతని హోటల్ అజంతా ఆ వూళ్ళో బాగా పేరున్నది. శంకరన్‌తో వ్యవహారాలు నడిపేవారు స్వయంగా ఆయన్ను కలుసుకో నవసరంలేదు. అజంతా హోటల్ మేనేజర్ అశోక్ కుమార్ ఉన్నాడు. అతన్ని ఊరి పెద్దలు చాలామంది కలుసుకుంటూంటారు. అశోక్ కుమార్ శంకరన్‌ని కలుసుకుంటాడు. ఇంతకాలమూ తను అశోక్ కుమార్, శంకరన్‌ల మధ్య లావాదేవీలు చూశాడు కానీ అశోక్ కుమార్ ఇతరులతో పెట్టుకునే లావాదేవీల విషయం పట్టించుకోలేదు. ఈ విషయం స్ఫురించగానే వెంకన్న

అశోక్ కుమార్ మీద కన్ను వేశాడు.

సుమారు నాలుగు రోజుల నిఘా అనంతరం వెంకన్న కృషి ఫలించింది.

10

వెంకన్న మారువేషంలో అజంతా హోటల్‌లో బస చేశాడు. ఎప్పుడూ అశోక్ కుమార్‌ని ఓ కంట కనిపెడుతూండేవాడు. ఒక రోజున ఒక మనిషి వచ్చి-"నా దగ్గర ఓ చెక్ వుంది డబ్బు మార్చుకుందుకు టైమ్ లేదు చెక్కు తీసుకుని డబ్బిస్తారా" అని అడిగాడు.

"ఎంత?" అన్నాడు అశోక్ కుమార్.

"రెండువేలు" అన్నాడా మనిషి.

అశోక్ కుమార్ ఒకక్షణం ఆలోచించి-"వన్ పర్సెంట్ కమిషన్ అవుతుంది. ఇరవై రూపాయలు యివ్వండి-" అన్నాడు.

ఆ మనిషీ చెక్కుతోపాటు ఇరవై రూపాయలు యిచ్చాడు. అశోక్ కుమార్ అతనికి వందరూపాయ నోట్లు ఇరవై తీసి యిచ్చాడు. ఆ మనిషి వాటిని జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

ఈ దృశ్యం వెంకన్న కళ్ళబడింది. అతను ఆ మనిషిని అనుసరించసాగాడు.

ఆ మనిషి తిన్నగా ఓఇంటికి వెళ్ళాడు. అతను లోపలకు వెళ్ళిన అయిదు నిమిషాలకు వెంకన్న తనూ ఆ ఇంటికి వెళ్ళి తలుపు తట్టాడు.

ఆ మనిషి వచ్చి తలుపు తీసి వెంకన్నను చూసి "ఎవరు మీరు?" అని అడిగాడు.

"రామారావు నడిగితే ఆ కాగితాలు ఇస్తాడు." అన్నాడు వెంకన్న.

"మీరేమంటున్నారో నాకర్థం కావడం లేదు."
అన్నాడామనిషి ఆశ్చర్యంగా.

"నన్నోసారి లోపలకు రానిస్తారా?" అన్నాడు వెంకన్న చనువుగా.

"ష్యూర్" అన్నా డతను.

వెంకన్న లోపల అడుగుపెట్టి "ఇంట్లో ఇంకెవరైనా ఉన్నారా?" అన్నాడు.

"లేరు" అన్నా డామనిషి.

"వెరీగుడ్!" అని "మీ పేరు తెలుసుకోవచ్చా?" అన్నాడు వెంకన్న.

"జనార్దనం" అని "ఇంతకూ మీ గురించి చెప్పలేదు" అన్నా డతను.

"రామారావు నడిగితే ఆ కాగితాలు ఇస్తాడు." అన్నాడు వెంకన్న నవ్వి.

"అర్థం కాలేదు" అన్నాడు జనార్దనం ఆశ్చర్యంగా.

"అజంతా హోటల్లో మీరు తీసుకున్న ఆ ఇరవై వంద రూపాయల నోట్లూ పైకి తీయండి...." అని "ఆలా అనుమానంగా నా వంక చూడకండి నా మాటలు మీ కర్థమయ్యేలా చేస్తాను...." అన్నాడు వెంకన్న.

ఏమనుకున్నాడో జనార్దనం ఆ డబ్బు పైకి తీసి పట్టుకుని "చెప్పండి!" అన్నాడు.

వెంకన్న వంగి ఆ నోట్లను చూశాడు. ఊహించినట్లుగానే ఇంగ్లీషు అక్షరాలున్నాయి.

"ఒక్కసారి ఇలాగివ్వండి. రెండువేలకోసం నేను హత్యలు చేయను. పారిపోను. ఆ డబ్బు మీదే-మీదగ్గరే ఉంటుంది." అన్నాడు వెంకన్న.

జనార్దనం మారుమాటాడకుండా ఆ డబ్బు వెంకన్న

కిచ్చాడు. వెంకన్న వాటిని త్వరగా ఒక క్రమంలో సర్ది- "ఇప్పుడు ఈ నోట్లమీద రాసివున్న ఇంగ్లీషు అక్షరాలను వరుసగా కలిపి చదవండి...." అన్నాడు.

జనార్దనం తడుముకుంటూ నెమ్మదిగా- "రామారావు నడిగితే ఆ కాగితాలు యిస్తాడు." అని చదివి ఆశ్చర్యపడి "చాలా విచిత్రంగా ఉందే వీటిమీద ఇలా రాసి వుంటుందని మీకు ముందే యెలా తెలుసు? ఈ నోట్లు తయారు చేస్తున్నది మీరేనా?" అన్నాడు.

వెంకన్న అతడి ముఖంలోని ఆశ్చర్యానికి వింతపడ్డాడు. తెలిసీ తెలియనట్లుగా జనార్దనం నటిస్తున్నాడని అతను అభిప్రాయపడ్డాడు కానీ అది నిజం కాదనిపిస్తోంది. "నా గురించి మీకు తర్వాత చెబుతాను. ఈ నోట్లు మీరు ఎందుకు తీసుకుంటున్నారో నాకు చెప్పండి!" అన్నాడు.

"చెప్పకపోతే?" అన్నాడు జనార్దనం.

"చూడండి మిస్టర్ జనార్దనం! నేనొక ప్రయివేట్ డిటెక్టివ్‌ను. పేరు వెంకన్న. నా ఆసక్తికొద్దీ ఈ కేసు పరిశోధిస్తూ ఇంతవరకూ వచ్చాను. కొన్ని ఆధారాలు దొరికినా ఆ వ్యక్తులు నా క్లయింట్స్ కావడంతో వారి నిబ్బంది పెట్టకూడదన్న ఆశయంతో అక్కడే ఆగిపోయాను. ఇన్నాళ్ళకు నా క్లయింట్ కాని వ్యక్తి ఆధారంగా దొరికాడు. నేను మిమ్మల్ని వదిలిపెట్టను. నన్ను తప్పించుకోవాలని ప్రయత్నించారా అప్పుడు మీకు పోలీసులే శరణ్యమవుతారు. ఆలోచించుకోండి."

డిటెక్టివ్ వెంకన్న పేరు వినగానే జనార్దనం తేలికగా నిట్టూర్చాడు. "ఇందులో మీ దగ్గర దాచవలసినదేమీ లేదు. ఈ రెండువేల రూపాయలనూ నేను అయిదు లక్షలకు కొనుక్కున్నాను."

వెంకన్న ఉలిక్కిపడి "వ్హాట్....అయిదు లక్షలా" అన్నాడు.

"అవును సార్....అయిదు లక్షలు...." అన్నాడు జనార్దనం.

"కాస్త వివరంగా చెప్పండి!" అన్నాడు వెంకన్న ఆత్రుతగా.

"మా చుట్టుపక్కల పది ఊళ్ళల్లో పరిశోధించి ఆయిల్ అండ్ నేచురల్ గాస్ కమిషన్ వారు ఓ విశేషం కని పెట్టారు. పెట్రోలు అక్కడ విరివిగా లభిస్తుందట. మాకు పంటచేలో బంగారం పండుతోంది. గవర్నమెంటు వారిచ్చే కాంపెన్సేషన్ మాకు కూడు పెట్టదు. కాబట్టి మేము ఓ మంత్రిగారిని పట్టుకున్నాం. ఓ అయిదులక్షలిస్తే ఈ విషయం కాగితాలకెక్కకుండా చేస్తాననీ, రిపోర్టు మార్పించేస్తాననీ, చెప్పాడాయన. అయితే ఇందుకు చాలా పెద్ద యేర్పాటుంది.

డబ్బు మేము రహస్యంగా మంత్రిగారికి సమర్పించు కున్నాక ఆయనో చెక్కు ఇస్తారు. ఆ చెక్కును అజంతా హోటల్లో యిచ్చి ఈ రెండువేలూ తీసుకోవాలి. ఈడబ్బు రసీదులాంటిదన్నమాట. దీనిమీద ఉన్న కోడ్ గురించి నాకు తెలియదుగానీ ఈ నోట్ల నెంబర్లు మాత్రం ముందు గానే అసలు పార్టీకి చేరతాయి. నేనీ డబ్బును గవర్న మెంటు డిపార్టుమెంట్లో పని చేస్తున్నతనికిస్తే అతనిది చూసుకుని పని మాకు సానుకూలం చేస్తాడు. ఈ డబ్బు మీద పదిఊళ్ళ భవిష్యత్తు ఆధారపడి ఉంది" అన్నాడు జనార్దనం.

వెంకన్న ఆశ్చర్యంగా ఈ కథంతా విని "దేశంలో అవినీతి ఈ స్థాయికి చేరుకుందా?" అన్నాడు.

"అవును సార్ తప్పు మాలోనూ ఉంది వాళ్ళలోనూ ఉంది. పెట్రోలు పడితే దేశానికి లాభంట. దేశం లాభం సంగతి నాకు తెలియదు. పచ్చగా ఉన్న మా పది గ్రామాల వాళ్ళూ ఈ దెబ్బతో అడుక్కుతినాలి. అందుకే చందాలు వసూలు చేసి అయిదు లక్షలు సంపాదించాం."

వెంకన్నకు రహస్యం అర్థమైపోయింది. ఎంతో రహస్యంగా, పకడ్బందీగా కొనసాగుతున్న ఈ అవినీతిని కొనసాగిస్తున్న ప్రజల ఓట్లపై ప్రభుత్వంలోకి వచ్చిన ప్రజానాయకులే!

నరసింహం తను పోగొట్టుకున్న రెండువేల రూపాయలకోసం ఏ అయిదు లక్షలో ఖర్చుపెట్టి ఉంటాడు. బహుశా ఆయనకు యేదైనా కొత్త పరిశ్రమ స్థాపించడానికి లైసెన్సు లాంటిది దొరికి ఉంటుంది. తను ఖర్చుపెట్టిన లక్షలకు రసీదుగా లభించిన ఆ రెండువేలూ పోవడంతో ఆయన అమితంగా కలవరపడ్డాడు. అవి సంపాదించడానికి నానాఅవస్థా పడ్డాడు. ఆ డబ్బు దొరకగానే ఇతర విషయాలేవీ పట్టించుకోలేదు.

ఇప్పుడు తనేం చేయాలి? ఈ నేరాన్ని బహిర్గతం చేయాలా?

ప్రజలు ప్రభుత్వానికి లంచమిస్తున్నారు. ప్రభుత్వం ప్రజలవద్ద లంచం తీసుకుంటోంది. లంచం చట్టరీత్యా నేరం. ఆ నేరాల్ని పరిశోధించడానికి పోలీసులున్నారు. ఆ పోలీసులు ప్రభుత్వోద్యోగులు. ఆ ప్రభుత్వం అవినీతిపరుల చేతిలో ఉంది. ఆ అవినీతిపరులను పదవిలోకి పంపిస్తున్నది సామాన్య ప్రజలు....ఇదొక విషవలయం!

తనిప్పుడు యెవరిమీద యెవరికి ఫిర్యాదు చేస్తాడు?

నేరస్తుడు బలవంతుడు. అతడే ప్రభువు. చట్టం అతడి చేతిలో ఉంది. అతడికి ప్రజల మద్దతు ఉంది. అతన్ని తనేమీ చేయలేడు.

ఇంకెప్పుడూ యెవరూ అడగనిదే ఏ కేసులోనూ అడుగు పెట్టను. ఇది నిర్ణయం కాదు. శపథం" అను కున్నాడు వెంకన్న.

—: సమాప్తం :—